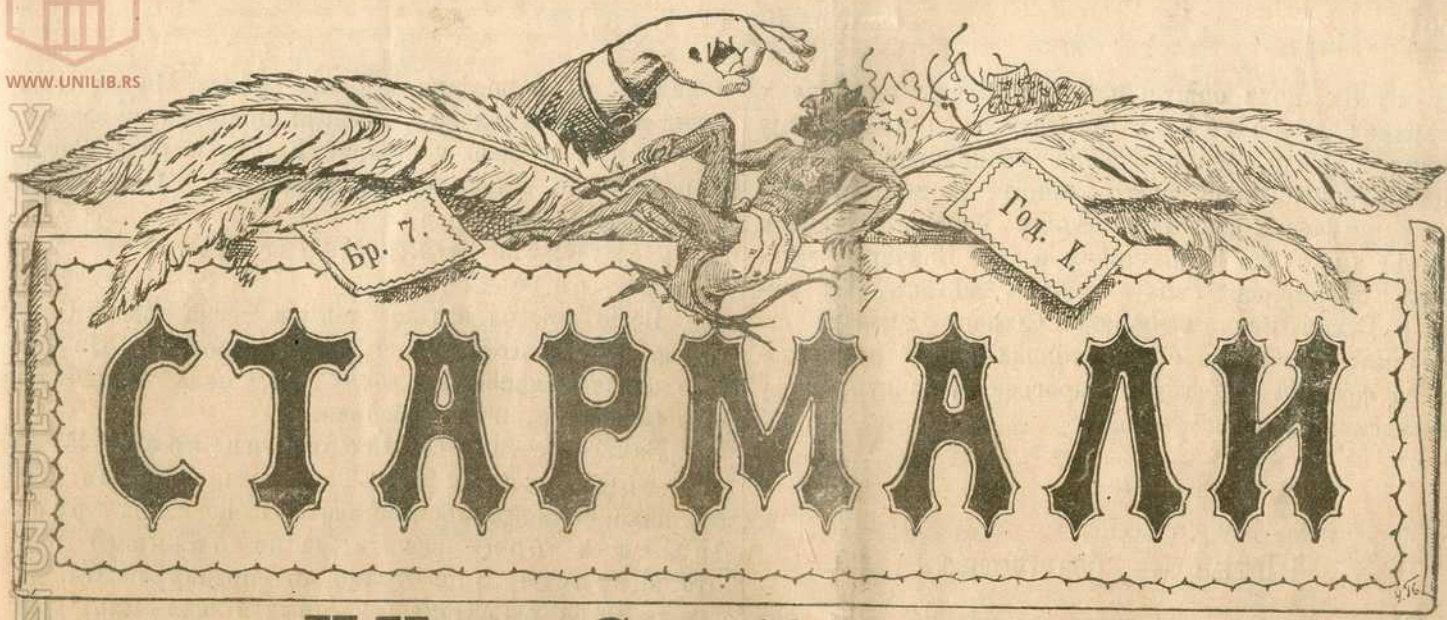

У
З
И

Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду. 10 марта 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX, Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

ПРЕДХОДНИ

Цветић у венац Цветићу

(Од „Стармалог“.)

Неправде никад ником
Није нам принет' мило.
Беше л' што налик на то,
За часак само ј' било.

И камо среће, кад би,
У овој густој магли
И чешће могли рећи:
Били смо мало нагли.

Ал та је срећа ретка,
— Баш ка и драма твоја.
(Много се чешће збива
Чега се народ боја).

Чујемо лепе хвале
Из уста поуздани; —
А ми смо увек радо
На истинитој страни.

Ми од твог дела само
По нешто, нешто знамо,
А то вам жељу буди
Да цело прочитамо,
Да целом хвалу дамо.

Ако је зебње било,
Не беше од зле воље; —
Јер кога авет гуши,
Мни да га већ и коље.

Ако је било сумње,
Хвала ти није крња.

До венца ретко дође
Ко не сме преко трња.

Трње те није боло
Ни дуго нити јако.
Ни на свом даљем путу
Не плаши га с' никако.

И кад га хоте згазиш
Нога ће бол да чути;
Ал само с' тако крче
И чисте прави пути.

L. Hujman (vetera)

Весели календар.

III.

Март. — Ожујак.

Мото:
Тек што прође месец Март,
А ти плаћај други квартал.

Марта месеца ступа сунце у знак овна а Радић и Анђелић у знак близанаца. Зимушње картације налазе, да су времена скупа, особито су српске књиге и листови покупили; егзекутори долазе на благовести грађанима у посету; број Мученика умножава се од 40 на 5 милијона; пролеће почиње песницима завртати мозак, те уредници продају силну макулатуру; Анђелић путује у Пешту да ургира сазив сабора; на глупну недељу стиже депутација српска угарском министру правде; српски свештеници ваде своју децу из калуђеричке школе, те их премештају у грађанску вишу девојачку школу — мађарску; калуђери зашли по прњавору, те траже младице, да их у својим вођњацима насађују; од пољских послова ваља требити по манастирима гусенице, сећи бубве, зврцати тикве; К а л а ј на босанским тепсијама ваља стругати;

овог месеца неки општинари држе своје седнице у пиварама; од домаћих послова сад се предузимају брачни разводи, јер ће скоро бити пролетња седница митрополитског савета; многе јуристе се уписују у петнаести семестар; Бонту бере љубичице и новчиће (цвет) на Калимедану и на Врачару; васеленски патријарси бацају нешто Анђелићу на теме; у Босви ничу печурке и чланови друштва св. Јеролима; Вилочачки брег потопила бара; руска поморска фрегата „Новгород“ превози школску децу у новосадску јовановску школу.

Шетња — без шетње.

Не знам како чине други, ал кад на мене дође ред да пишем шетњу није ми до шетње. Него баш седим, седим, па завидим другима како се шетају, а ја мислим, мислим, како ћу сакрити од света, да нисам баш јако шаљив.

Седим тако јуче у кавани, седим и мислим, како ћу што лепше написати, да сам се шетао, кад чујем за другим столом тихи разговор. Наопако, та то су неки бунтовници. Нисам могао баш чути реч по реч али сам разабрао ипак страшну смисао.

„Дакле у Сентомашу?“ пита један „тамо“ богме, и то сви; ту нема шале.“

И онда чух још говорити о „ускреу“, о Бачванима, Баваћавима, чух, како веле, да се овако више не може и да је све удешено, само се још не зна на сигурно дан.

Наопако! Нема сумње ово су неки бунтовници, а у Сентомашу треба да букне буна. Но нисам ја сам чуо овај разговор. Неки други братац са трећег стола опружио уши, па онда опружио ноге, те трч у магистрат. Тамо је узбунио све. И да нису случајно дознали у чему је ствар, богме би дошло до мобилизације, јер у Новом Саду мобилизују војнике

и кад је избор посланика и кад долази Мориц Паја и кад се скупе неколико грађана на пријатељску вечеру.

А шта је било у ствари? Е шта је било! Говор је о томе, да велики бирачки збор буде у Сентомашу. Сентомашу, роде хеј! Сентомашу, мали Цариграде, Хеј роде хеј!

Боже мој, од кад нас већ ова песма зове у Сентомаш. И ето згоде, да се једном одзовемо. Но кад је о српском народном збору реч, онда Сентомаш није Сентомаш, него Србобран.

Замислите само Србобрански збор. У тој речи србобрански лежи већ готов програм. Ту тек нико не може претпоставити, да ће се на србобранском збору решити, да не бранимо оно што је српско. Није нужно ни препоручивати, да нам се треба у Сентомашу „држати као Каћ,“ јер се Сентомаш држао боље од Каћа.

Друго је што Кикинда! Да смо дошли пре три године сви у Кикинду, могло је бити речи чак о кики, или доћи чак до за кике. Али Сентомаш, то је — мас. У оталом времена се мењају, па и Кикинда.

Многи је наш свет стајао до сад на грудобрану и србобрану, али није био у Србобрану. Сад ће ти људи доћи сви тамо, па да видите части. Части за нашу општу ствар, а части ако хоћете и иначе, јер Србобранци знају за част од сваке руке.

Још је нешто добро у Сентомашу. У читавој речи Сентомаш нема слово „ј.“ (Јота) нити тамо дају што на Јоту. Него има у тој речи ова „сугласна“ писмена, јер о с а м о г л а с и м а нећемо да говоримо. Дакле има прво „С“ (слово) значи да ће бити „слова,“ има писмена „н“ (наш) а шта значи наш, то је сваком јасно, има писмо „т“ (тврдо) значи нећемо бити мекани ни млаки, има писмо „м“ (мислете) значи да треба све добро промислити и на послетку има писме „ш“ (ша) а то је старо словенско писмо, које не треба заборавити.

ПОДЛИСТАК.

Сиромах муж.

(Писмо пуно туге и жалости једног усамљеног мужа својој драгој женици.)
ухватно „Др. КАЗБУЛУЦ“.

У Новом Саду 1. аугуста 1886.

Слатка моја Јулчице!

Тужиш ми се у твоје јучерањем писму, што ти ја тако ретко и увек само неколико редака на карти дописници пишем, дочим твоје пријатељице дан у дан од својих мужева опширна писма добивају. Драга Јулчице! да сам и ја тако површан, и да не осећам много дубље него они, била би то и за мене маленкост, сваки дан ти читаву литију притворности написати, али права је туга нема. Но почем би моје ћутање са твоје стране могло хрђаво тумачено бити и почем ти моју тиху тугу као не љубазност са моје стране сматраш, то сам наумио да данас сав мој терет са срца испишем.

Чудићеш се, слатка Јулчице! како сам се за ђвих неколико недеља нашега растанка, (првог и надам се и последњег растанка у нашем блаженом браку) променио! — Оно *интересантно* бледило нестало је са мојих образа, и уступило место неком *простачком румичулу*. Наши познаници увек ми се чуде: *О, како добро изгледате! . . . Какву живу боју Ваше лице показује! . . .* Кратковиди и не сањају, да је то *јехтицава боја моје велике туге за тобом*.

Ни један весео часак не проведех, од кад си ми ти отишла. Наш стан изгледа ми са свим пуст. . . Пре ме је увек са зором пробудио *твој крехки глас*, кад си са твојом речитошћу наређивала куварици или собарици нужне послове. То ме је чисто оснажило и очеличило за дневни мој рад! . . . *Сад се не чује ни жива душа; девојчуре* као да су се договориле, да ме пуне увек дуго спавати. . . . Као какви дуси иду — догод ја дремам, — на прстима, и шапућу, да их ништа не чујем.

Још се честито ни обукао нисам, *а кава већ чека на мене! . . .* Ти си се, слатка женице, увек побринула, да се *кафа ваљано олади*. Знајући, да ми кава без тебе никако

У Сентомашу нема циле миле, јер је тамо све српско по четир пута српско. А ви знате да срп има форму слова С. Четири С значи:

$$\frac{с}{с} \mid \frac{с}{с}$$

Само слога Србина спасава! Тако ј' Србу писано на грбу.

И напоследку: Србобран је — Србобран. И кад је тако, онда нема друге, него сви ћемо у — Србобран.

У Ш Т И П Ц И.

Српски престолонаследник добио је хауптрефер. Многи се теше, да ће и краљ Милан пре а после извући лутрију.

У Београду расписо Аничић награду на „Цветићев марш.“ А шта би многи дали кад би ко нешто извео краљев „марш.“

Баш нам иде наопако. Ово дана липсао је већ и најбољи мађарски коњ, Кинчем.

„Пестер Лојд“ донео је у славу „Кинчем-а“ читав чланак. Чудно до душе да се коњ тако слави, ал то се у „П. Л.“ не догађа сад први пут.

Почела су излазити Вукова дела: „Е па дела! Купујте!

Истина прва књига има штампарских погрешака, ал боља су Вукова дела са штампарским погрешкама; него штампарске погрешке у којима нема „Вукових дела.“

Неко чуо где се препоручују „Вукова дела.“

пријала неби, то си ти једаред за свагда мудру наредбу издала, да се кафа не сме пре донети, док ти не будеш са твојом јутарњом тоалетом у реду. А то се наравно, није могло баш на минуте одредити. — Више пута трајало је то и добра по сата. Онда је бар кафа била умерено топла, дочим сад са овим врелим, јаким пићем, — које ми је пре твој осмеж сладио, (а сада морам шећер унутра трпати) — скоро уне иснечем.

Колико си ми пута ти засладила читање ти дјерни новина твојим слатким запиткивањем о овоме и о ономе, шта пута си ми, — баш кад сам нешто занимљиво нашао, — узела новине из руку, па их сама читала, дочим се моје љубопитство на тај начин удвостручило! А сад, — извалим се после фруштука онако лењ на диван, запалим цигару, и морам сам самцит да прочитам оно што хоћу. . Кажем ти, драга Јулчице! Овако се не да живети!

Па и другог јада имам у кући. Наша нова собарица Маришка, која има тако пријатно лишце, да си се ти чисто мало побојала, — о! како си се могла у мене по-сумњати, драга Јулчице! — од како си ти одпутовала,

те не знајући да је реч о Караџићу, реће: „Богме ће још победити правац „Нашег Доба.“

Дакле збор у Сентомашу! Штета што Сентомаш не стоји уз Дунав, али је опет срећа што не стоји уз — Тису.

Види се, и ако Сентомаш није на води, опет је сад њему пало у део да он — води.

У Босни је постављен Барон Кучера за цивилног управника. А баш он није умео никад да кучира у право.

Стиже вест: „Герман је јако узрујане душе, а тело му дркће као прут.“ Герман је требао у напред знати, да је прут, само у своју — јак.

Ђира. Јеси ли чуо да се говори о неким новим добрим одношајима између Француске и Немачке. То је све Лесепсово предиво.

Спира. Ал ти добри одношаји још нису ратифицирани.

Ђира. Ал се могу врло лако ратифицирати.

Ђира. Ево списак новог аванжмана чиновничког у Босни.

Спира. Па читај ми неколико имена, да видим какав ветар душе.

Ђира (чита) Pujmann, — Neuschul. — Hulle. — Struszkiewicz. — Cholodecki. — Linkmayer. — Karmanski. — Nedziel-

са свим се променила; она озбиљност, која јој је пре тако добро стојала, и коју си ти тако zgodно са „мргода“ кретила, са свим је нестало. Сад са свим без зазора окреће своје иначе увек скромно оборене очи, вечито се осмејкива, износећи с тим на видик њене беле зубе, а увек се тако дотера, тако намести, да се — и ако ми се то ни мало не свиди, — ипак не могу на њу разљутити. Но опет морадох јој моје негодовање изразити и тако је јуче, — али уздржавајући се, да не будем нагао, — по образу Ђушнем! Она се чисто изненади и стави ми прстом притити, — мени притити!! — и још рече, да ће то и теби у илицу писати! . . . Да ли је то учинила, не знам, а да неби каква лажна подметања било, јављам ти за раније целу истину! —

На пакост и цела Јтрговина стала је за време ове велике врућине. — Не морам се журити, да у дућан идем, а и много раније могу дућан затворити. Пре 11 сати и не излазим из куће, а због претеране жеге обично већ у 4 сата затварам радњу. — Шта да се ради за то цело време? Код куће не воле бити, ту ми је сувише иразно,

У Сентомашу нема циле миле, јер је тамо све српско по четир пута српско. А ви знате да срп има форму слова С. Четири С значи:

$$\frac{с}{с} \left| \frac{с}{с} \right.$$

Само слога Србина спасава! Тако ј' Србу писано на грбу.

И напоследку: Србобран је — Србобран. И кад је тако, онда нема друге, него сви ћемо у — Србобран.

У Ш Т И П Ц И.

Српски престолонаследник добио је хауптрефер. Многи се теше, да ће и краљ Милан пре а после извући лутрију.

У Београду расписо Аничић награду на „Цветићев марш.“ А шта би многи дали кад би ко нешто извео краљев „марш.“

Баш нам иде наопако. Ово дана липсао је већ и најбољи мађарски коњ, Кинчем.

„Пестер Лојд“ донео је у славу „Кинчем-а“ читав чланак. Чудно до душе да се коњ тако слави, ал то се у „П. Л.“ не догађа сад први пут.“

Почела су излазити Вукова дела: „Е па дела! Купујте!

Истина прва књига има штампарских погрешака, ал боља су Вукова дела са штампарским погрешкама; него штампарске погрешке у којима нема „Вукових дела.“

Неко чуо где се препоручују „Вукова дела,“

пријала неби, то си ти једаред за свагда мудру наредбу издала, да се кафа *исме пре донети, док ти не будеш са твојом јутарњом тоалетом у реду.* А то се наравно, није могло баш на минути одредити. — Више пута трајало је то и добра по сата. Онда је бар кафа била умерено топла, дочим сад са овим врелим, јаким пићем, — које ми је пре твој *осмеж сладио,* (а сада морам шећер унутра трпати) — скоро усне испечем.

Колико си ми пута ти засладила читање ти *дери новина* твојим слатким запиткивањем о овоме и о ономе, шта пута си ми, — баш кад сам нешто занимљиво нашао, — узела новине из руку, па их сама читала, дочим се моје љубопитство на тај начин удвостручило! А сад, — извалим се после фруштучка овако лењ на диван, запалим цигару, и морам сам самцит да прочитам оно што хоћу. . Кажем ти, драга Јулчице! *Овако се не да живети!*

Па и другог јада имам у кући. Наша нова собарица Маришка, која има тако пријатно лице, да си се ти чисто мало побојала, — *о! како си се могла у мене посумњати, драга Јулчице!* — од како си ти одпутовала,

те не знајући да је реч о Караџићу, реће: „Богме ће још победити правац „Нашег Доба.“

Дакле збор у Сентомашу! Штета што Сентомаш не стоји уз Дунав, али је опет срећа што не стоји уз — Тису.

Види се, и ако Сентомаш није на води, опет је сад њему пало у део да он — води.

У Босни је постављен Барон Кучера за цивилног управника. А баш он није умео никад да кучира у право.

Стиже вест: „Герман је јако узрујане душе, а тело му дркће као прут.“ Герман је требао у напред знати, да је прут, само у споу — јак.

Ђира. Јеси ли чуо да се говори о неким новим добрим одношајима између Француске и Немачке. То је све Лесепсово предиво.

Спира. Ал ти добри одношаји још нису ратифицирани.

Ђира. Ал се могу врло лако ратифицирати.

Ђира. Ево списак новог аванжмана чиновничког у Босни.

Спира. Па читај ми неколико имена, да видим какав ветар душе.

Ђира (чита) Pujmann, — Neuschul. — Hulle. — Struszkiewicz. — Cholodecki. — Linkmayer. — Karanski. — Nedziel-

са свим се променила; она *озбиљност,* која јој је пре тако добро стојала, и коју си ти тако згодно са „*мргода*“ кретила, са свим је нестало. Сад са свим без зазора окреће своје иначе увек скромно оборене очи, вечито се осмејкива, износећи с тим на видик њене беле зубе, а увек се тако дотера, тако намести, да се — и ако ми се то ни мало не свиди, — ипак не могу на њу разјутити. Но опет морадох јој моје негодовање изразити и тако је јуче, — *али уздржавајући се, да не будем нагао,* — по образу ђушнем! Она се чисто изненади и стаде ми *иретом ирети,* — *мени ирети!* — — и још рече, да ће то и теби у лицу писати! . . . Да ли је то учинила, не знам, а да неби каква лажна подметања било, јављам ти за раније целу истину! —

На пакост и цела Јтговина стала је за време ове велике врућине. — Не морам се журити, да у дућан идем, а и много раније могу дућан затворити. Пре 11 сати и не излазим из куће, а због претеране жеге обично већ у 4 сата затварам радњу. — Шта да се ради за то цело време? Код куће не водем бити, ту ми је сувише *ирзно,*

ski. — Golahowski. — Gruczinski. — Perelku. — Nardeli. —

Спира. Стани, стани, молим те. А има ли бар које презиме, које мало и на српски мирише.

Ђира. (Дуго тражи). Аха. ево овде један, који се зове Давидовић, а другом је презиме Ливнић.

Спира. А како им је крсно име?

Ђира. Ливнић се зове Рудолф, а Давидовић Карл.

Спира. Доста, доста. Нисам још фруштуковао, па ми је нешто мучно.

П у с л и ц е.

△. Кад чујемо говорити о некој српско-комшијској конвенцији, онда нам истина падне на ум какав чивутин кон, али о каквом сјајном венцу (за краља Милана) не да се ни сневати.

□. Неки веле да је конвенција само скраћена реч од кон[зек]венција, — а то значи по лексикону напредвачком: **д о с л е д н о с т** — а по лексикону народњем: **п о с л е д н о с т**.

+. Ми смо негда у катихизису учили да је кршеније т а ј н а. Ал' ево у Сарајеву крсте се сокаци јавно — и то све немачким именима. (Изгледа баш као да се неки спремају за вечност).

✠. На онај предлог о Србима, што је годинама лежао у бановом чекмежету, нападао је са три прста прашине. Сад је тај предлог изнешен да се излуфтира, прашина да се стресе и народу у очи заспе.

све ме подсећа на Тебе мила моја Јулчице! На тебе, која мојој срећи недостајеш! Залуд се трудим да заборавим на мој јад! . . . Цели дан преспавам ону припеку, а у вече силом се бацам у крило — тако званих забава! —

Боже мој! Као да је весела пошевка, свирка, и игра, леце девојке и жене, излети до Крловаца и у шумицу, раскашани пријатељи и добро пиво или вино, — као да је све то кадро загладити чезњу моју за мојом љубезном Јулчицом! —

Шта људи управо налазе на тим забавама, то ја не појмим! Па још кад помислим, да сам и ја, пре него што сам тебе, моје благо, моје све, задобио, имао радости у таквим иразним теревенкама! . . . Знаш ли, мила Јулчице, какав раскашан живот воде ти људи без срца, који својим женама пишу дугачка писма нуна љубазности и лажне чезње? . . . Напуштају своју радњу, само да у свакој теревенки могу бити! . . . Где их нема, и по пиварама и по крчмама и свугде где им места није. Ту се чаше, једу и пију, играју уз неку злоудну музику, лармају, у кратко тако се раскашано понашају, да ти ја не могу ни у близу о-

⊙. Да ли ће, боже, стрељачке дружине у Србији што допринети, да од сада буде што мање стрељања!

⊙. Више пута народу извуку и ћилим испод ногу, ал он се теши, да бар остаје на патосу. — Али известилац краљевинске депутације г. Мишкатовић — он је такав Luftsringler, да му не треба ни ћилима ни патоса.

⊙. Ако Срби у Сомбору буду и даље кошкарри, онда кандидати за сабор могу бити коцкарри.

⊙. Ако у Троједници владина странка и при новим изборима остане у већини, то ће бити з л о к о б а н г л а с. (З л о — к о — б а н).

⊙. Чудновато! Од дуализма, само ако се измени једно слово, може да постане дуелизам. Е па пак. У Пешти вољу и једно и друго.

○ Има један . . .

Има један бан
(Име знаде сам),
Нит' је плав ни жут, —
Ал је наметнут.

Земља њега плаћа;
Из ње лиже саћа.
Но с чела до пете
Сав је teremtette.

Кад заоптри брке
Неки му се диве —
(Али онда нестаје
Земаљске архиве).

писати. Помисли само, да овакав начин живота ни најмање не одговара моралу и кад би ја хтео бити брбљавац, могао би ти причати, како неки од тих дерних мужева не поштују ни светињу куће своје, него у одсудности своје жене удварају се својој — собарици! . . . Ја се гнушам таким ствари и немам израза зато до само „ифуј!“ . . . и опет ифуј!! . . . Тако се видиш владају ти мужеви, које ми ти као узор препоручујеш! . . . Мени је то сасвим непојмљиво! . . . Већ толико недеља трудим се, да докучим ту потајну сласт код тако бесмислених забава, па све узалуд. — Као озбиљан прагматичар идем за овим блудним синовима и пратим их свуда, свуда, баш као шпијон неки. — У какво се коло уватиш онако мораш наравно играти, те и ја певам и играм бајаги са њима а овамо ми срце сво чемерно, гледајући њихову разузданост! . . . И још никако да докучим у чему управо лежи иримаљивост тих тако званих забава! . . . Свако вече понављам моје опите, али још не могу да разјасним себи ту загонетку! . . .

Кажем ти, драга Јулчице! Ово је, да човек пољуди!

(Свршиће се.)

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Србма каже : Вама ћу
Пружит' руку леву!
(И заиста поглади
— Поповића Стеву).

(Једанпут је реко
— Veritas ex пића —
Србма нисам гори
Од Мажуранића).

Кажу да ј' и страд'о
И очепљен био.
Не знам, — јер ми с њиме
Процес није мио.

Сви ми знамо, — и он
Зна где му је место:
У Загребу ј' ретко,
У Пешти је често.

Па шта га још држи?
Нека ситнеж адска:
Неслогица стара
Српска и хрватска.

—н.

Честитка.

Кад није друкчије, а ја ево честитам господину
Кучери.

Кад не могу сам кучирати, ја ћу се врло радо
кучирати дати.

Ако ни то не докучим — онда остајем куче-
бер старе Пресе, уверивши се, да је цела корумптивна
система трице и кучине. **Ђурковић.**

Рецимо коју.

„Рецимо коју“, — тако се зове брошура Др. Мише
Полита.

„Рецимо и ми коју“ — тако се зове одговор Лазе
Нанчића.

Хајде рецимо још коју — тако вели „Стармали“.
Али се онда пожуримо да што пре пређемо са речи
на делање сложено и споразумно.

Две вести.

У Берлину нестало је пет пакета динамита из
магазина, у којима је тој роби место.

У Петрограду нашло се динамитских бомба у људи,
код којих та роба није на своме месту.

(Као што видите ми смо те две вести јако размакли, да не би
ко помислио е их ми у какву свезу доводимо).

○ Са загребачког свеучилишта.

Српски ђаци. А камо нам „Нада“
— „Не допушта влада.“

Хрватски ђаци. Па зар ни Хрвата“?
— „Б— је Тисин ћата“.

Овај поук вреди
Милијон дуката.

Н.

Амерички оглас.

Једне америчке новине имају овај оглас: „моје
жене је нестало. Ко је нађе, па ми је доведе — раз-
бићу му главу.“

Крескарије.

Пет стотин' година,
Ком то није школа,
Том се с правом сме наругат'
Свака туђа дола.

Шта је цркви често ров?
Протежиран богослов.

Ко је цркви блудни син?
Ко не мари за свој чин.

Ко светињи црни лик?
Недостојан свештеник.

Што је цркви удар љут?
Попа, силом наметнут.

Ал баш ни тај није спас,
Који мења сваки час.
Народа глас.

С неба иде дажда
А из пакла вражда
Неће никад дажда
Стигнути до беса.
Ал неће ни вражда
Стигнут до небеса.

Разне земље. Згоде разне.
У народа кесе празне
У министра пуне.

Није свугде тако,
Признајем, дакако,
Али где је тако,
Не треба да с' иљуне,
Не треба да с' куне,
Ту је доста имат' свести,
Ту ће народ плесан стрети,
— Са чега? — Са круне.

А + Б + В etc.

Из чујемо да су већ одавно за протопрезвитерског заменика таку личност у турали, коју би народ врло радо одгурао.

Сад ћемо ваљда скоро видети ко ће бити јачи: турало или гурало.

И з ј а в а.

Ми волемо „младе уреднике“, јер нас јефтино стају.

Ал не волемо младе критичаре, јер нас могу скупо стати.
Књижара код св. Саве.

Полицијски чиновник и Херцеговац.

(Овај се дијалог водио 29. јан. 1887 на пијаци српској.)

П. Ч. Шта ти је то на капи?

Х. Видиш; ваљда ниси слеп. То је „Н. I.“

П. Ч. А шта то значи?

Х. То значи: „Никола први.“

П. Ч. Парај то са капе, јер је то име страног владооца.

Х. Ја нит сѝм капу шио, нит ћу је парати. Ал ако ти што смета, а ти парај сам.

П. Ч. (вади нож и пара).

Х. (мрко га гледа испод очију).

П. Ч. (враћа му капу натраг скинувши с ње она два „страшна“ слова). Ево ти капе.

Х. А јеси ли опарао што ти је сметало?

П. Ч. Јесам.

Х. Ако си с капе већеш одавде (машивши се десном руком за лијеву страну прсију, тамо негдје око срца).

Видио, чуо и прибележио Чика Ника.

Ерак и Петак.

Ерак. „Е Петаче, пронашао сам нешто, што још нико до сада није. Шта мислиш, како се може преко целе зиме свака соба за „бам-бадава“ гријати?“

Петак. „Штета што ти то зимус не пронађе, али ипак можеш зато постати богат човек, само ако ти се проналазак у ствари да извести.“

Ерак. „Ја примам сваку могућу окладу.“

Петак. „Па смем ли и ја знати ту тајну?“

Ерак. „Смеш, да како, и још те молим, да овај мој проналазак по могућству распространиш. Дакле, ко год хоће да греје себе за „бадава“, он нека добро наложи фуруну, па онда да отвори широм и врата и прозоре, па је — „забадава“ ложио.“

Петак. „Ераче! Ераче! Зар је теби до комендије?“

Др. Казбулбуц.

Цига и сремац.

Оде цига у срем у бербу. Слушао је да су сремци добри играчи, тога ради упути се једне недеље колу да види како момци и девојке играју! Када је дошао стао је

у крај кола и мирно гледао. До њега стајао је један по-леп сремачки момак, који је на себи имао нов гуњац.

Не играју са свим добро и весело рећи ће сремац Циги! Придрж' молим те пришо овај мој гуњ, да им ја покажем како се игра. Ухвати се међу две враголанке, почне онако по сремски заплетати, удари ногу о ногу и подвикивати:

„Ев овако сремац каже“

Сремац каже па не лаже“

„Шиљчићи опанчићи,“

„с једног прста каишчићи.

Ајдаша сокачићем!

Цига када је видео где се сремац у колу раздрагао, помисли у себи: „кад ћеш ти пришо сокачићем и ја ћу преко башчина,“ па шумангеле са сремчевим новим гуњацем.

Кад се сремац из кола пустио има шта и видити. Прише Циге и сремчева нова гуњаца ни од корова. —

прибележио Љ К.

Митка Гладић

учитељ мудрује:

— В. Ј. —

— Неки научењак вели, да у природи ништа није излишно. То је заблуда. А зар мој трбух није сасвим излишан?!

— Ушли смо већ и у Март. Досадан месец. Морам два дана више да гладујем но у Фебруару.

— Од како се по фабрикама справљају силни конзерви за војску ушла је и у мене велика воља — (не за рат, већ) за јело. Таке ратне вести, драже ми живце.

— Часни пост! Људи се мрште, а мени је то сасвим све једно. Ја не мрсим ни о ускрсу!

— Пита ме Јанко за што човек има два ока, а само једна уста. — „Зар ни то незнаш?! — велим ја. — Зато мој Јанко, што човеку није слободно све појести, што види.

— Да сам ја био Адам, Бог би од мог ребра врло слабачку Еву створио.

— Трбух ми је тако забораван, као човечији ум. Шта и шта ум заборавља, ал' трбух никад не заборавља на — ручак. А да свет зна како се ја љутим на то памћење!

— Неки мрсе и у посту, а ја постим и у мрсу.

— Колика сличност између мог трбуха и мађарске државне благајне?! — Празнина и овде и онде.

Сељак и волови.

С вашара се сељак вози
Вес'о дома спеши —
Пшеницу је добро прод'о
Па се само смеши.

Ал' волови сваки час му
Нешто се рогуше
Мало возе, п'онда стану
— Дешњак страшно душе.

Наш се сељак задивио
У чуду их гледи:
„Шта је вама, воци моји,
У каквој сте беди?“

Та на вашар кад смо ишли
Госино му тана
Возили сте тако красно —
Пуна кола ране!

А сад ево застајете
— Нужна вам је казна —
Та сад вам је много лакше
Сад су кола празна!“

Ал' му дешњак одговара:
„Зато тебе карам,
Ти знаш да се на вашару
Покр'ао јарам!“

Ти не хтеде купит' јарма
— Било ти је скупо —
Од ексера и дасака,
Сам си јарам слупо!

Па нас ове даске клете
Непрестано жуље,
Ексери нас љуто боду —
Вратови се гуле!

С добрим јармом под теретом
Ми радо идемо —
Ал' овако ни празна кола
Вући не можемо!“

Морал:

С лепом речи урадићеш
И најтеже ствари —
А најлакше нек је што год
Грубијан покрари!

Б. Ст.

И з ш к о л е.

Дете: Молим господине, поздравила вас моја мати,
и молила, да ме одпустите у Понедељак, Уторак и у Сре-
ду од школе.

Учитељ: А зашто Петре баш три дана.

Дете: Та имаћемо госте.

Учитељ: Па онда? То још није узрок!

Дете: У Понедељак морам цео дан из Бирца вино
вући, у Уторак, кад је Баба мамуран, све нас истуче и
разтера од куће, а у Среду, идемо ја, нана и сека, опет
цео дан по бирцеви, док Бабу не нађемо и кући не до-
ведемо!

Учитељ: Сад ми је већ јасно Петре, можеш остати.

Б.

Животни оркестар.

Живот наш је ко оркестар брале!
дувај и ти поносито, . . . холо! . . .
у оркестру свака свирка вреди,
не можемо сви свирати: соло! . . .

Др. Казбулбуц.

Брижљив супруг.

— А куд ви тако трчите, господар Панто? — Шта
вам је то у завежљају?

— Пустите ме, молим вас, жена ми је већ у лађи
да иде у илицу, — а заборавила свој нов шешир код
куће; ако јој га пре поласка лађе не донесем, у стању је
да — остане код куће.

Попа и сељак.

Сељак. Ти, попо, кад нас учиш и саветујеш више
пута кажеш „Испеци па реци“. — Ја, као прост
човек, волео би знати, шта то управо значи.

Попа. Е, комшија Гавро, сад ћу ти протумачити
шта то значи. Испеци прво оног дебелог ћурка, па
онда реци: изволите, попо, данас к мени на ручак.

Отужна дебљина.

Ономад се у Бечком пратеру показивала једна Ба-
варкиња две и по центе тешка. Један Енглез који је
дошао да је види, морао је таки попити чашу рума да
му се не смучи од те отужне дебљине.

Кавалир.

Један млади спахија дошао на село свога оца и ту
се бавио неколико дана. Једно јутро шећући се по парку
пушио је две цигаре у један мах. Сусрете га надзорник
тога добра, усуди се и запита га зашто то чини. „Е
знате“ одговори млади кавалир, ја сам научио пушити
цигаре по дванаест новчића комад, Ал овде у селу не
могу да добијем скупље од шест новчића. За то сам за-
палио две, — да не изидем из реда.

Са катедре.

Професор је приповедао ђацима о куги, како је то
страшна болест. На послетку рече овако. Против куге
има само два лека, ал ни ти не помажу ништа.

Са исте катедре.

Професор. Ми смо, господо моја, јуче посматрали
како изгледа стомак с поља, а сад хајдемо у сам стомак,
да га разгледамо и изнутра.